

Av **eldste Dallin H. Oaks**
i De tolv apostlers quorum

Ha kjærlighet for andre, og lev med meningsforskjeller

Som Kristi etterfølgere skulle vi lære å leve fredelig med andre som ikke deler våre verdinormer eller godtar læresetningene de bygger på.

I.

I løpet av de siste dagene av sitt jordiske virke ga Jesus sine disipler det han kalte “et nytt bud” (Johannes 13:34). Dette budet ble gjentatt tre ganger, og var enkelt, men vanskelig: “Dere skal elske hverandre, likesom jeg har elsket dere” (Johannes 15:12; se også vers 17). Læresetningen om å elske hverandre hadde vært sentral i Frelserens tjenestegjerning. Det annet store bud var: “Du skal elske din neste som deg selv” (Matteus 22:39). Jesus forkynte til og med: “Elsk deres fiender” (Matteus 5:44). Men budet om å *elske andre slik han hadde elsket sin hjord*, var for disiplene – og er for oss – en unik utfordring. “Faktisk,” sa president Thomas S. Monson i april, “er kjærligheten selve kjernen i evangeliet, og Jesus Kristus er vårt forbilde. Hans liv var en arv av kjærlighet.”¹

Hvorfor er det så vanskelig å ha Kristus-lignende kjærlighet til hverandre? Det er vanskelig fordi vi må leve blant dem som ikke deler vår tro, våre

verdinormer og våre paktsforpliktelser. I sin store forbønn like før sin korsfestelse ba Jesus for sine tilhengere: “Jeg har gitt dem ditt ord. Og verden har hatet dem fordi de ikke er av verden, likesom jeg ikke er av verden” (Johannes 17:14). Så ba han Faderen inntrengende: “Jeg ber ikke om at du skal ta dem ut av verden, men at du skal bevare dem fra det onde” (vers 15).

Vi må leve i verden, men ikke av verden. Vi må leve i verden fordi,

slik Jesus forkynte i en lignelse, hans rike er “likt en surdeig”, hvis funksjon er å få hele massen til å heve seg ved dens innflytelse (se Lukas 13:2; Matteus 13:33; se også 1 Korinterbrev 5:6–8). Hans tilhengere kan ikke gjøre det hvis de bare omgås med dem som deler sin tro og praksis. Men Frelseren sa også at hvis vi elsker ham, vil vi holde hans bud (se Johannes 14:15).

II.

Evangeliet inneholder mange læresetninger om å holde budene mens vi lever blant mennesker med en annen tro og andre skikker. Læresetningene om strid står sentralt. Da den oppstandne Kristus fant nephittene i ordskifte om måten å døpe på, ga han klare instruksjoner om hvordan denne ordinansen skulle utføres. Så underviste han dette store prinsippet:

“Det skal ikke være noen ordstrid blant dere som det hittil har vært. Heller ikke skal det være noen ordstrid blant dere om min lære som det hittil har vært.

For sannelig, sannelig sier jeg dere: *Den som har stridighetens ånd, er ikke av meg, men av djevelen som er stridighetens far, og han oppegger menneskenes hjerter til å stride i vrede mot hverandre.*

Se... det er min lære at slike ting skal avskaffes” (3 Nephi 11:28–30; uthevelse tilføyd).

Frelseren begrenset ikke sin advarsel mot strid til dem som ikke holdt budet om dåp. Han forbød alle å strides. Selv de som holder budene, må ikke oppegge menneskenes hjerter til å stride i vrede. “Stridighetens far” er djevelen. Frelseren er Fredsfyrsten.

På lignende vis lærer Bibelen oss at “vismenn stiller vreden” (Ordspråkene 29:8). De tidlige apostlene forkynte at vi skulle “jage etter det som tjener til fred” (Romerne 14:19) og “[være] sannheten tro i kjærlighet” (Efeserne 4:15), “for manns vrede virker ikke det som er rett for Gud” (Jakobs brev 1:20). I nyere åpenbaring har Herren befalt at det glade budskap om det gjengitte evangelium skulle forkynnes “idet enhver taler til sin neste i mildhet og saktmodighet” (L&p 38:41), “i all ydmykhet... og ikke gjengjelde spottere med spott” (L&p 19:30).

III.

Selv når vi prøver å være saktmodige og unngå strid, må vi ikke gå på akkord med eller utvanne vår pliktroskap mot sannhetene vi forstår. Vi må ikke oppgi våre standpunkter

eller våre verdinormer. Jesu Kristi evangelium og paktene vi har inngått, bringer oss uunngåelig inn i den evige kamp mellom sannhet og villfarelse. Det finnes ingen mellomting i denne kampen.

Frelseren viste veien da motstanderne hans konfronterte ham med kvinnen som hadde blitt “grepet på fersk gjerning i hor” (Johannes 8:4). Da de skammet seg over sitt eget hykleri, trakk anklagerne seg tilbake og lot Jesus være alene med kvinnen. Han behandlet henne vennlig ved unnlate å fordømme henne på dette tidspunkt. Men han sa også bestemt: “Synd ikke mer” (Johannes 8:11). Kjærlig omtanke er nødvendig, men en som følger Kristus vil – akkurat som Mesteren – stå fast på sannheten.

IV.

I likhet med Frelseren møter hans tilhengere noen ganger syndig adferd, og i dag hender det at de blir kalt “sneversynte” eller “fanatikere” når de fremholder rett og galt slik de forstår det. Mange verdslige normer og handlemåter utgjør slike utfordringer for siste-dagers-hellige. Fremtredende blant disse er det sterke tidevann som legalisering av homofile ekteskap i

mange delstater og provinser i USA og Canada og mange land i verden er. Vi lever også blant noen som ikke tror på ekteskap i det hele tatt. Noen tror ikke på å få barn. Noen er imot restriksjoner mot pornografi eller farlige stoffer. Et annet eksempel – kjent for de fleste troende – er utfordringen med å leve sammen med en ektefelle eller et familiemedlem som ikke tror, eller å omgås med ikke-troende medarbeidere.

På innvierte steder, som i templer, møtehus og vårt eget hjem, skulle vi undervise i sannheten og budene tydelig og grundig slik vi forstår dem ut fra frelsesplanen som er åpenbart i det gjengitte evangelium. Vår rett til å gjøre det er beskyttet av grunnlovsfestede garantier om ytringsfrihet og religionsfrihet, så vel som av personvern som til og med blir respektert i land uten formelle grunnlovsfestede garantier.

Det religiøse personer sier og gjør på offentlige steder, medfører overveielser. Fri religionsutøvelse dekker de fleste offentlige handlinger, men er underlagt betingelser som er nødvendige for å imøtekomme andres trosoppfatninger og handlemåter. Lover kan forby adferd som er allment

anerkjent som gal eller uakseptabel, som seksuell utnyttelse, vold eller terrorhandlinger, selv om de utføres av ekstremister i religionens navn. Mindre alvorlig adferd, som er uakseptabel for noen troende, må kanskje ganske enkelt tåles hvis den er legalisert ved det en profet i Mormons bok kalte "folkets stemme" (Mosiah 29:26).

I den offentlige debatt skulle vi alle følge evangeliets læresetninger om å elske vår neste og unngå strid. Kristi etterfølgere skulle være eksempler på høflighet. Vi skulle elske alle mennesker, være gode til å lytte og ta hensyn til deres oppriktige trosoppfatninger. Selv om vi kan være uenige, skulle vi ikke være ubehagelige. Våre standpunkter og vår kommunikasjon om kontroversielle emner skulle ikke være kranglevoren. Vi skulle være kloke med hensyn til å forklare og fremme våre standpunkter og utøve vår innflytelse. Når vi gjør det, ber vi andre om ikke å ta anstøt av vår oppriktige tro og frie religionsutøvelse. Vi oppfordrer oss alle til å praktisere Frelserens gyldne regel: "Alt dere vil at menneskene skal gjøre mot dere, gjør det også mot dem" (Matteus 7:12).

Når våre standpunkter ikke vinner frem, skulle vi elskverdig akseptere ugunstige resultater og vise våre motstandere høflighet. I alle tilfeller skulle vi vise velvilje overfor alle og forkaste forfølgelse i enhver form, herunder forfølgelse basert på rase, etnisitet, religiøs tro eller vantrø, og forskjeller i seksuell legning.

V.

Jeg har talt om generelle prinsipper. Nå vil jeg tale om hvordan disse prinsippene skulle anvendes i en rekke kjente omstendigheter hvor Frelserens lære skulle følges mer trofast.

Jeg begynner med det våre små barn lærer i sine lekeaktiviteter. Altfor ofte har ikke-mormoner her i Utah blitt fornærmet og fremmedgjort av noen av våre medlemmer som ikke vil la sine barn bli venner med barn fra andre trossamfunn. Vi kan da lære våre barn verdinormer og adferdsnormer uten at de distanserer seg eller viser mangel på respekt overfor noen som er annerledes.

Mange lærere i Kirken og skolen har gremmet seg over hvordan noen tenåringer, herunder Kirkens ungdom,

behandler hverandre. Befalingen om å elske hverandre omfatter visselig kjærlighet og respekt på tvers av religiøse skillelinjer, så vel som rase-messige, kulturelle og økonomiske skillelinjer. Vi ber alle unge ta avstand fra mobbing, fornærmelser eller språk og handlemåter som bevisst påfører andre smerte. Alle disse bryter Frelserens befaling om å elske hverandre.

Frelseren sa at strid er djevelens redskap. Dette lærer oss utvilsomt at noe av dagens språk og praksis i politikken ikke er bra. Å leve med politiske meningsforskjeller er avgjørende for politikken, men slike meningsforskjeller behøver ikke innebære personangrep som forgifter styringsprosessen og rammer deltagerne. Alle burde unngå hatefulle kommunikasjon og vise høflighet ved meningsforskjeller.

Den viktigste rammen for å avstå fra strid og vise respekt for meningsforskjeller, er i våre hjem og familieforhold. Meningsforskjeller er uunngåelig – noen mindre og noen større. En stor meningsforskjell kan være et familiemedlem som lever i samboerskap. Dette stiller to viktige verdinormer i konflikt – vår kjærlighet til familiemedlemmet og vår plikttroskap mot budene. Hvis vi følger Frelserens eksempel, kan vi vise kjærlig vennlighet og fortsatt stå fast på sannheten ved å gi avkall på handlinger som legger til rette for eller som synes å gå god for det vi vet er galt.

Jeg avslutter med et annet eksempel på et familieforhold. På en stavskonferanse i Midtvesten for ca 10 år siden møtte jeg en søster som fortalte meg at hennes mann, som ikke var medlem, hadde gått i kirken sammen med henne i 12 år, men aldri blitt medlem. Hva skulle hun gjøre? spurte hun. Jeg rådet henne til å fortsette å gjøre de riktige tingene, og å være tålmodig og snill mot sin mann.

Cirka en måned senere skrev hun følgende til meg: “Jeg syntes at de 12 årene var å vise god tålmodighet, men jeg visste ikke om jeg hadde vært så veldig snill. Så jeg anstrengte meg virkelig i over en måned, og han ble døpt.”

Vennlighet er virkningsfullt, ikke minst i familien. Brevet fortsatte: “Jeg prøver også å være snillere nå, fordi vi jobber med en tempelbesegling i år!”

Seks år senere skrev hun et nytt brev til meg: “Min mann ble [nettopp] kalt og beskikket som biskop [i menigheteten vår].”²

VI.

I svært mange forhold og omstendigheter i livet må vi leve med meningsforskjeller. Der det er viktig, skulle ikke våre synspunkter fornektes eller oppgis, men som Kristi etterfølgere skulle vi lære å leve fredelig med andre som ikke deler våre verdinormer eller godtar læresetningene de bygger på. Faderens frelsesplan, som vi kjenner ved profetisk åpenbaring, setter oss i jordiske omstendigheter hvor vi er bedt om å holde hans bud. Det innbefatter å elske vår neste fra forskjellige kulturer og trosoppfatninger slik han har elsket oss. Slik en profet i Mormons bok forkynte, må vi strebe fremover og ha “kjærlighet til Gud og alle mennesker” (2 Nephi 31:20).

Så vanskelig som det enn er å leve i forvirringen som omgir oss, er Frelserens befaling om å elske hverandre slik han elsker oss, sannsynligvis vår største utfordring. Jeg ber om at vi må forstå dette og prøve å etterleve det i alle våre forhold og aktiviteter, i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Thomas S. Monson, “Kjærlighet – selve kjernen i evangeliet,” *Liahona*, mai 2014, 91.
2. Brev til Dallin H. Oaks, 23. jan. 2006 og 30. okt. 2012.

Av eldste Neil L. Andersen
i De tolv apostlers quorum

Joseph Smith

Jesus Kristus valgte en hellig mann, en rettferdig mann til å lede gjengivelsen av fylden av hans evangelium. Han valgte Joseph Smith.

Under sitt første besøk til profeten Joseph Smith i en alder av 17, kalte en engel Joseph ved navn og sa at han, Moroni, var et sendebud sendt fra Guds nærhet, og at Gud hadde et arbeid for ham å gjøre. Forestill dere hva Joseph må ha tenkt da engelen fortalte ham at hans navn skulle “nevnes for godt og ondt blant alle nasjoner, slekter og tungemål.”¹ Kanskje forskrekkelsen i Josephs øyne fikk Moroni til å gjenta at både godt og ondt ville bli sagt om ham blant alle mennesker.²

Det gode som ble sagt om Joseph Smith, kom langsomt: Ond tale begynte umiddelbart. Joseph skrev: “Hvor høyst forunderlig det var at en uanselig gutt... skulle anses betydningsfull nok til å tiltrekke seg... den bitreste forfølgelse.”³

Samtidig som kjærligheten til Joseph vokste, gjorde også fiendtligheten det. I en alder av 38 år ble han drept av en mobb bestående av 150 menn med malte ansikter.⁴ Selv om profetens liv endte brått, hadde det gode og onde som ble uttalt om Joseph, så vidt begynt.

Burde vi bli overrasket over det onde som sies mot ham? Apostelen Paulus ble kalt gal og sinnsforvirret.⁵ Vår kjære Frelser, Guds Sønn, ble kalt

storeter, vindrikker og besatt av en ond ånd.⁶

Herren fortalte Joseph om hans fremtid:

“Jordens ender skal spørre etter ditt navn, og dårer skal spotte deg, og helvete skal rase mot deg, mens de rene av hjertet... de vise og... de dydige stadig skal søke... velsignelser fra din hånd.”⁷

Hvorfor tillater Herren at ond tale får jage etter det gode? Én grunn er at motstand mot det som er av Gud, sender sannhetssøkere ned på sine knær etter svar.⁸

Joseph Smith er gjenopprettelsens profet. Hans åndelige arbeid begynte med at Faderen og Sønnen viste seg, etterfulgt av en rekke himmelske besøk. Han var redskapet i Guds hender til å frembringe hellig skrift, forsvunnet lære og prestedømmets gjengivelse. Viktigheten av Josephs arbeid fordrer mer enn intellektuell overveielse. Det fordrer at vi, i likhet med Joseph, “ber til Gud”.⁹ Åndelige spørsmål fortjener åndelige svar fra Gud.

Mange av dem som avfeier gjenopprettelsens verk, tror rett og slett ikke at himmelske personer taler til menneskene på jorden. Umulig, sier de, at gullplater ble overlevert av en engel og oversatt ved Guds kraft. På